

Zorlu Dönemeçler 2 B1 1 5B

— conı · 21 Şubat 2013

.ZORLU DÖNEMÇLER-2

BİRİNCİ BÖLÜf ifade kullanmışım.

MECHULE

DOĞRMBirinci kitabın sonunda şöyle bir U 1951 yılında Haydarpaşa lisesini bitirdikten sonra, arkadaşım Selahattin ile İnönü kampına yaklaşıırken, kafamda şu düşünceler mevcuttu.

Acaba zaman bana ne gösterecekti? Köyden yamalı pantolon, ayağımda çarıkla yaya olarak çıktığım bu kader yolculuğuna, acaba uçarak mı devam edecektim? Kaderim ve alın yazım acaba nasıl yazılmıştı? Herhalde bunu, kampa katıldıktan sonraki olaylar ve zaman

gösterecekti.

1. PLANÖR KURSU(eylül-1951)

Öğleden sonra saat 1400

de nihayet İnönü kampına varmıştık. Etrafta pek çok insan (bizim gibi) vardı. Havada planörler uçuşuyor, insanlardan bir kısmı uçan planörleri izliyor, bir kısmı da küçük bir binanın önünde sıraya dizilmiş ayakta bekliyorlardı.. Arazi düzlüktü ve . o düzlüğün tam güneyinde yüksek

dağ platosu görünüyordu. Dağ platosunun kampa bakan yüzü, kale duvarına beziyordu. Sanki bıçakla kesilmiş gibiydi.Bizden önce gelenler, kulübenin önünde kuyruk oluşturmuşlar, bir kısmı da sağa, sola koşar haldeydiler. Bunlardan bir kısmı belki öğretmen, belki de bizden önce gelip, kabul görmüş talebelardı. Çünkü üzerlerinde toprak rengi eşortman vardı. Bizde kulübenin önünde kuyruktakilerin arkasına takıldık ve sorduk "kayıtlar burada mı yapılıyor" diye? Görevliler,

sıradakilere, isimlerini soruyorlar, Onlar da cevap veriyorlardı. Yakınlaştıkça anladık ki görevlilerin önlerinde isim listesi vardı ve listede isimleri işaretliyorlardı. Bizim de kaydımızı yaptıktan

sonra yemekhane, yatakhane, dershane gibi gerekli yerleri gösterdiler ve sorumluz üzerine de ders saatleri hakkında bilgi verdiler. Ayrıca pilotlara özgü eşortman dağıtılacağını bildirdiler. Akşam yemeği ve yatmadan önceki saatlerde, burası ile ilgili soru ve heyecanlarımız devam

ediyordu. Ertesi günü, dersliklerin birinde toplandık. Hoca "arazi yapısı ve planörlerin

özellikleri hakkında nazarî bilgi vereceğim' diyerek söze başladı Nazarî bilgiler 20 saat

sürecekti ve bu bilgiler verilmeden planörle uçmak çok sakıncalıydı. Daha sonra planörün

motorsuz uçuşu, hava oluşumları hakkında bilgi verilmeye başlandı. Teneffüs için dışarı

çıktığımızda diğer iki sınıfın talebelerini de gördük, Her kafadan bir ses çıkıyordu. Anlaşılan Onlar

da bizim gibi ders üzerinde yorum yapıyorlardı. Öğle yemeğinden sonra, hocalar bizi

pistin kenarında topladılar, planör uçuşlarını izleteceklerdi. Sabahın serin ve sakin havası

öğleden sonra hareketlenmiş, rüzgar esmeye başlamıştı. Bu arada hocalardan birkaçı pistte

bulunan planörlerin başına gitmişlerdi.. Yanımızda bulunan hoca 'Şimdi planörün önüne bir jip

gelecek, uzun çelik bir tel ile hem jip, hem de planör bağlanacak, jip hareket edecek,

arkasındaki planörü çekmek suretiyle hızlanacak , planör bu çekiş gücü ile biraz havalandıktan

sonra, uygun bir anda, hoca ayağının bir hareketi ile çelik teli planörden ayıracak ve havanın

kaldırma gücünden istifade ile planör uçmaya devam edecektir. Rüzgarın yardımıyla da yavaş,

yavaş yükselecek' dedi ve "şimdi izlemeye devam edin" diye de ilave etti. Böylece 5-10

planörün uçuşunu izledikten sonra tekrar dershaneye dönmüştük. Diğer günlerde de

hocalar, hem planörlerin nasıl uçtuğunu bize izlettiler, tanıttılar hem de nazari derslere devam ettiler. Kamp idaresi Cumartesi, Pazar günleri talebeleri serbest bırakıyorlardı. Eylül ayı idi ve havalar güneşli ve sıcak geçiyordu. Kamp bölgesi yerleşim yerlerinden uzaktı. İnönü kasabası kampa üç km. mesafedeydi. Arkadaşlardan kimileri kasabaya iniyor, kimileri kuytu bir yerde, ufak paralarla pişti oynuyordu. Bizim gibi bazıları da İnönü muharebelerine sahne olan araziyi tanımak için bölgeyi görmeye gidiyordu. Bir Pazar günü pişti oynayan guruba takıldık. Bununla da kalmadım, ısrara dayanamayıp oyuna iştirak etmedim mi? Üstelik elli kuruş da para kaybetmedim mi! Kendi, kendime çok kızdım. 'Utan, aptal utan! Yasemin ablan ancak 250 kuruş para gönderebiliyor ki onu da annesinden kalan dükkan kirasından! Tatillerde kazandığın para olsaydı, acaba böyle bir halta karışır mıydın!' diyerek tövbe etmiştim. Bu benim için ilk ve son tecrübem olacaktı. Nazari dersler bittikten sonra, sıra planör uçuşuna gelmişti. Talebe sayısı çok, planör ve hoca miktarı nispeten azdı, bu sebeple, haftada on saatlik uçuş dersi bir ay sürecekti. Benim hocam bir astsubay emeklisiydi.. Zayıf fakat efendi bir insandı. 20 talebe eğitimi verecek ve uçuracaktı. Aynı zamanda talebelere, bir tavsiyesi vardı.. Boş zamanlarımızda planör uçuşlarını, uzaktan da olsa takip etmeliydik. Hoca ile ilk uçuşa çıkarken oldukça heyecanlıydım. Ön tarafa kendisi, ben arkaya bindim, Jip geldi, çelik tel bağlandı, Jip hareket etti, ve havalandık. Yükselerek karşıdaki dağın üzerindeki platoya indik. Oradan tekrar havalandık biraz dolaştıktan sonra tekrar kampa süzüldük ve indik. Bu işlemi talebeler bir defa yapacaktı, ama hoca kim bilir kaç defa tekrarlayacaktı!. Yalnız kullandığım ilk planör uçuşumda nutkum tutulmuştu. Sanki kendimi bir boşlukta hissettim. Hocam arkamda devamlı konuşuyordu. 'şöyle yap, böyle yap' diye.. Kamptaki insanlar da gittikçe küçülüyordu. Nihayet yükselmiş, dağın üstündeki platformdan yukarılara çıkmıştık.. Bu yükseklikte biraz dolaştıktan sonra dağdaki düzlüğe inmiş olduk. Orada da insanlar, vasıtalar vardı. Burada rüzgar daha fazla idi. Dolayısıyla kaldırma gücü daha fazla, planörü uçurmak daha kolaydı. Böyle, böyle zaman geldi, hocanın kontrolü yerine planörü ben uçurmaya başladım. Eğitimin sonuna doğru pek çok arkadaş, uçuşta başarısız oldu ve buruk bir şekilde kampı terk ettiler. Başarı hırsları olsa bile böyle bir durumda insan ister istemez üzüntü duyuyordu. Bu arada bir de kaza olmuş, ölümle sonuçlanmıştı. İlk şehidimizi vermiştik.. Malik, Darüşşafaka lisesi mezunu idi. Anlaşılan benim gibi kimsesizdi, yetimdi..Atak, çevik, yürekli bir insandı. İyi voleybol oynardı. Biraz da kavgacı görünüyordu.. Bir gün planörü yalnız başına havalandırılmış, biraz havada yalnız dolaştıktan sonra, kampın pistine inmek istemişti. Kampın civarında, ağaç direklere gerilmiş telefon telleri vardı. Bir tesadüf veya hata yüzünden, jip de değil de planörde kalan çelik çekme teli, telefon tellerine sarılmış dolayısıyla, planörün süratle yere çakılmasına sebep olmuştu..Haber kampta yayılınca, kimileri beni kaza yaptı zannetmişler, fakat ben sağ, salim yere inince durum anlaşılıyordu. Ertesi günü ise Malik'i gözyaşları arasında İstanbul'a uğurlamıştık. 2.

PARAŞÜT İLE ATLAMA

Planör uçuşunda başarı brövesi aldıktan sonra sıra paraşütle atlamaya gelmişti. Bu sebeple de Eskişehir hava üssüne gidecek, bir gece, Hava Harp Okulunun yeni yatakhaneinde yatacak, uçak seslerine kulaklarımızı alıştıracaktık. Her talebe üç defa paraşütle atlama yapacak, bunun için Eskişehir hava üssünde bulunan C-47 uçakları

kullanılacaktı. İlk Hava Harp Okulunun yatakhaneleri, İnönü kampındakilere göre çok konforluymuştu.. Gardolablarıyla, yeni karyola, tertemiz yataklarıyla çok hoşumuza gitmişti. Üstelik bir de hamamı mevcuttu.. İlk gecemiz, gerçekten uçak sesleriyle uykusuz geçmişti. İlk defa yüreğimiz pır, pır ederek C-47 uçaklarına bindik. Daha havalanmadan, uçak içinde, paraşütleri sırtımıza nasıl takacağımız, uçaktan ,tarlalara nasıl atlayacağımız hakkında bilgi verildi. Havadayken de paraşütler sırtımıza takılmış oldu. Atlama sırasında paraşütler, deklanşörü çekmek suretiyle bizim tarafımızdan değil, uçağa raptedilmiş bir tel vasıtasıyla kendiliğinden açılacaktı. Nihayet, atlama mahalline yaklaşırken, görevliler sırtımızdaki paraşütleri kontrol ettiler ve bizi ayakta sıraya dizdiler.. Paraşüt deklanşörleri uçaktaki tele irtibatlı olarak, atla emriyle uçağın kapısından,. kendimizi boşluğa bıraktık. Hem korkuyu, hem de zevki bir arada tattım. Ayağım toprağa bastığında, doğal olarak daha mutluydum. Atlama sırasında, Sezai arkadaşımızın kolu kırılmış, mevcut olan ambulansla hemen Eskişehir hava hastanesine gönderilmişti. İkinci günkü atlayışımızda ise Attila Turagay arkadaşımızın ayak bileği kırılmıştı. Bir generalin oğlu olan Atılayı yine ambulansla hastaneye göndermişlerdi. Daha önceki atlayışlarımızda yalnız sırt paraşütleri kullanılmıştı. Üçüncü ve son atlayışımızda ise hem sırt, hem de göğüs paraşütü kullanılacak denmişti. Fakat bu defa göğüs paraşütleri tarafımızdan açılacaktı. Ne yazık ki atlama sahasında, sığırların otladığı fark edilmemişti.. Ben tarif edildiği şekilde göğüs paraşütümü açmıştım. Açmasına, açmıştım da ,yere indikten sonra, bir de bakayım ki sırt paraşütüm yüzlerce delik içindeydi. Eğer göğüs paraşütümü açmamış olsaydım o yükseklikten ve o süratle yere çakılıp ölmüş olacaktım. Dolayısıyla , hayatta kalışımı, son emri verenlere borçluydum. Gerçi her atlayıştan sonra paraşütler kontrol ediliyor, ondan sonra katlanıyor olsa da demek ki böyle kazalar olabiliyordu. Başarılı atlayanlara birer de paraşüt brövesi vermişlerdi.

3. MOTORLU UÇAK KURSU

Eylül ayının sonlarına doğru,

Türk Hava Kurumunun Etimeguttaki uçak kursunda idik. Hocamız Bahattin İdemen adında bir sivil pilottu. Dört talebesi vardı. Ben, Aziz Aksüt, Özcan Köktürk, Necati Akar. . Böyle pek çok gurup vardı. Her gurubun hocası ve çift kişilik bir uçak bulunuyordu.. Her gün birer sorti yapacaktık. Bu eğitimde de başarılı olmak için gayret gösteriyordum. Hocamın kanaati olumluydu, ama bir de idareciler vardı.....

15 saatlik eğitim uçuşundan sonra, başarı sertifikası

vermişlerdi. Bu arada elenen talebeler olmuş, neticede 58 kişi kalmıştı

4.

SAĞLIK RAPORU

Artık son durak Eskişehir hava hastanesi olacaktı. Uçuşa elverişli

olduğuma dair sağlık raporu almam gerekiyordu. Bunca zaman iâşe ve ibatemizi devlet sağlıyordu. Bir de sağlık raporu alırsam okullu olacak, beni çok sevindirecekti. Artık okulda kalıyorduk. Hastaneye gide gele yorgun düşmüştük.. İlgililer, bilhassa duyma, görme ve tazyik odasında kalabilme, dayanabilmek üzerinde duruyorlardı. Neticede uçuşa uygundur ifadesini taşıyan sağlık raporunu okul idaresine teslim ettikten sonradır ki derin bir nefes alabilmıştım.

5. HAVA HARP OKULU

Artık resmi elbise giyerek hava harp

okulu talebesi olmuştum. Bu sevincimi kiminle paylaşmalıydım. Yasemin ablama bir mektup yazarak durumu anlattım. Onun da benim kadar sevineceğini biliyordum.

A.

KARACILIK EĞİTİMİ

İlk aldığımız piyade eğitimi idi. Karacı bir binbaşı bize 15 gün süre

ile hocalık yaptı. Yat, kalk, silah kullanma, kendini koruma, hayatta kalma gibi eğitimler almıştık. Arkadaşların çoğu askerî okullardan gelmişti, fakat benim gibi sivil okullardan gelenler de vardı. Bu gibi eğitime daha çok bizlerin ihtiyacı bulunuyordu. Zaten onlar benim gibilere 'çaylak' diyorlardı. Bu çaylakların içinde ,orta ve liseden arkadaşım Selahattin Yılmaz da vardı ki Onun kazanmış olmasına çok sevinmişim. Karacılık eğitimi görürken, bir taraftan da arkadaşlarla tanışmıştık. Hava Harp Okulu talebesi olarak 58 kişi kalmış, herkesin huyunu , suyunu öğrenmeye başlamıştık. Esas okulumuza döndükten sonra da okul komutanı dahil öğretmenlerimizi de tanıyacaktık. Hava Harp Okulu komutanı kur.Alb. Gavsı Uça gök idi. Sınıf hocamız da kur.Yzb. Necdet Doğançaydı. B. OKULUN AÇILIŞI İlk Hava Harp Okulunun açılışı çok görkemli -olmuştu. Hava K. K. nı dahil, kuvvet komutanları, İkmal mrk. Komutanı Adil Giray, Yüksek rütbeli subaylar, okul komutanı öğretmenler derken çok kalabalık merasime iştirak etmişti. Herkesin sırtında, biz talebeler dahil, pırıl, pırıl üniformalar vardı. Merasimde İstiklâl Marşımızı söyleyip komutanların önünden geçerken de uçaklar havadan merasime iştirak etmişler, Gökyüzünde gösteri uçuşunda bulunmuşlardı. Bu durum biz talebeleri gururlandırmış, göğsümüzü kabartmıştı.

C.

CUMHURİYET BAYRAMI MERASİMİŞimdi öncelikli olarak 29 ekim cumhuriyet bayramının resmî törenlerine iştirakimiz mevzuubahisti. Törenler -merasim, Başkentte yapılacak ve çok iyi çalışmamız gerekiyordu. Çünkü benim gibi acemi talebeler, sivil okullardan gelenler vardı. Bu sebeple, esas duruş, rahat, silah omuza, uygun adım marş gibi günlerce süren çalışmalar yaptık. Merasimden iki gün önce de iki C-47 uçağı ile Türk Hava Kurumunun Etimemguttaki meydanına uçtuk. Oradaki tesislerde alışık olduğumuz yeme içme, yatma, ulaşım gibi hizmetlerinin sağlandığını anladık. İsteyen resmi otobüslerle şehre inebilir, görülecek yerleri gördükten sonra geri dönebilirdi. Bu Ankara'yı görmeyenler için büyük bir fırsattı. Ben de Ankara'yı ilk defa göreceklerdendim. Gerçi 9-10 yaşında, köyümden İstanbul'a gitmiş, depremde köye gidip dönmüştüm ama hep Sincan istasyonundan trene binmiş, yalnız orasını görmüştüm. Otobüsler bizi Kızılay ordu evi önünde bıraktı. Selahattin ile Kızılay caddesini, etrafı ve vitrinleri şöyle bir dolaştık, öğle yemeğimizi de ordu evinde yedikten sonra, Dışkapı semtinde bulunan akrabalarımı ziyarete gittim. Rahmetli Arif dayımın oğlu, Gök İsmail, eşi ve kızları, Dışkapı da oturuyorlardı. Resmi elbise ile beni ilk gören akrabalarım olacaktı. Ev adreslerini de bilmiyordum ama köylülerin uğrak yeri Dış Kapı kahvesiydi. Orada, bizim köylülere sorarak öğrenecektim. Dayım harpte şehit olmuş, oğlu Gök İsmail, Benim üvey babamın kardeşi Hasan Hüseyin ağanın yanında iş bulmuş çalışıyordu. Eşi Hanife ablayı da tanıyordum. Kızları da benimle akrandı. Kapının ziline bastım, Hanife abla açtı , beni görünce çok şaşırды, Onun için sürpriz olmuştu. Resmi elbiseyle karşısında durmam, şok tesiri yapmıştı. Birbirimize sarıldık. Duygulanmıştı anlaşılın. Kızlar Emine ve Fatma da geldi ama dayım yoktu, çalışıyor dediler..Bir müddet oturup çocukluk günlerimden, ve gelecekten bahsettik, köyden, annem ve kardeşlerimden haberler sordum, cevaplar aldım, Onlar da memnun kalmışlardı ben de.. Bir ara, meraklı- turşucu Hanife abla "Bir sevgilin var mı Yusuf?" diye sormuş, ben de isim vermeden Ümmühanı tarif etmişim.

Kızılay'daki otobüse zamanında yetişmek üzere, vedalaşarak ayrıldım.

Otobüsü tam zamanında yakaladım. Arkadaşlar hayatlarından memnun görünüyorlardı.

Arkadaşlarla beraber Etimesgut'a, THK Tesislerine, Akşam olmadan dönmüş olduk. 29

Ekim Cumhuriyet Bayramı merasimi için erkenden kaldırıldık, kahvaltımızı yaptık, otobüslere bindik ve ilk uğrağımız Anıtkabir oldu. Buraya ilk defa geliyor, Atatürk'ün huzuruna ilk

defa çıkıyordum. Burası sanki ana, baba günüydü. Cumhurbaşkanı Celal Bayar, Adnan Menderes, başta olmak üzere, hükümet Erkânı, üst kademe generaller, subaylar (kıyafetler tiril, tiril, apoletler pırıl, pırıl) halk, askerî ve sivil okullar, tabii olarak, kor diplomatları da ön safhalarda görmek mümkündü. Önce merasim duruşu, arkasından istiklâl marşı söylendi, bilahare

sıra ile mozoleye girildi. Kara Harp ve Deniz Harp okulundan sonra sıra bize geldi. İçeri girdik, oldukça geniş bir alanı vardı. Tavanı çok yüksekti. Yukarı bakarken şapkaların düşme ihtimalini düşünmek gerekiyordu.. Okul adına Doğançay Yzb. İki erin yardımıyla Atatürk'ün

mozolesine çelenk koydu. Geri, geri çekilerek selam ve saygı duruşunda bulundu. Biz

talebeler de sıra ile geçerken sağ elimiz kasketimizde, Atatürk'e selam ve saygılarımızı iletmiş

olduk. Buradan uygun adımlarla, otobüslerin beklemekte olduğu yere geldik ve hipodroma

gitmek üzere hareket ettik. Güneşli, ılık ve güzel bir hava vardı. Halk her geçen birliği

veya okulu çılgınca alkışlıyordu. Cumhurbaşkanı Celal Bayar, Adnan Menderes ve Genel kurmay Başkanı tribünlerde, önlerinden geçenleri, ayakta selamlıyorlardı. Biz de denizcilerin

arkasından, Doğançay Yzb. Başta olmak üzere hareket etmiştik. Türbinlere yaklaşırken yüreğim küt, küt atarken, hem heyecan hem de gururla yürüyordum. Tam zamanında, başlarımızı sağa döndürdük, gözlerimiz türbinlerde, hiza ve mesafeyi koruyarak yürürken halkın bizi alkışladığını duyuyorduk.. Türübünlerin önünden geçtikten sonra ise derin bir nefes almıştım.. Aynı gün C-47 uçaklarıyla okulumuza geri dönmüştük.